

IMPULS

IMPULS

IMPULS

IMPULS

IMPULS

IMPULS

IMPULS

IMPULS

IMPULS

IMPULS

IMPULS

NR. 3 JULI 1984 13. ÅRGANG
SCT. GEORGS GILDERNE I DANMARK

redaktøren har ordet

På det kommende gildemestermøde vil gildernes fremtidige struktur blive drøftet, såvel på det formelle plan som på det uformelle.

En vigtig side af denne sag er efter min mening den tiltrækning, vi øver på de, som efter vore love kan optages i gildebevægelsen.

Jørgen Pedersen peger i en artikel i dette nummer af IMPULS på nogle muligheder for at gøre gilderne mere attraktive for gruppen af unge. Efter Jørgens opfattelse sætter vi ind på et for sent tidspunkt for at få netop denne gruppe gjort interesseret i gildearbejde. Jeg er meget enig med Jørgen i disse synspunkter, og jeg tror på, at gildearbejde, der sigter direkte mod denne gruppe, vil kunne give os den tilgang, som vi har så god brug for.

Skal det så gøres i "junior-gilder", eller skal det gøres i sædvanligt gilderegime?

Jeg tror på, at vi har en god struktur i vore gilder. En gruppeopdeling, der giver mulighed for også at tilgodesee unge gildebrødre. Jeg tror blot ikke, at vi udnytter denne mulighed i tilstrækkelig høj grad.

Jeg har selv skrevet lidt inde i bladet omkring gennemsnitsalderen i vore gilder. Her lider jeg jo af den fordom, at jeg selv er ung. Selvfølgelig er der mennesker, som er endnu yngre, men jeg føler mig nu også som værende ung. Men set med de unges øjne - den gruppe af unge, der netop har afslut-

tet en uddannelse og er ved at stifte hjem - og som jeg gerne vil have som medlemmer i mit gilde, inden Lions eller andre organisationer får fat i dem - set med deres øjne er jeg bare en halvgammel fyr, som ikke kan glemme tiden i de korte bukser.

I det hele taget består mit gilde jo udelukkende af unge mennesker på samme alder som jeg selv! Men for dem jeg gerne vil optage i gildet, er vi ikke så unge, som vi tror, og her har vi efter min opfattelse grunden til vore vanskeligheder.

For at løse problemet må vi sænke gennemsnitsalderen i gilderne ved at gøre en meget stor indsats for at optage unge gildebrødre. Det er svært at komme igang på grund af den eksisterende aldersforskel, men det kan lade sig gøre. Og er vi først kommet igang, bliver det ikke så svært med de næste, for nu er der jo allerede nogle på deres egen alder.

Med ovenstående i baghovedet er Jørgens ide med junior-gilder måske ikke så fejl. Her er i hvert fald muligheden for at danne nogle grupper, hvor de unge kan være sammen og efterhånden gå over i de egentlige gilder - hvis vi så ikke bare i mellemtiden er blevet endnu 20 år ældre i gennemsnit, sådan at aldersforskellen stadig opretholdes.

Gunnar

ridder-idéer

Næppe noget arbejdsstrin har gennem årene givet anledning til så megen, skal jeg sige rygtedannelse eller misforståelse, som Riddertrinnet.

F.eks.: En ridder må/kan ikke sige NEJ til en opgave! Sludder. Selvfølgelig forventes det, at en ridder, der opfordres til at påtage sig en opgave, overvejer sin stilling en ekstra gang, inden han eventuelt afslår. Men det gør vel iøvrigt alle Gildebrødre!

Eller den om ridderarbejdet: Hvad laver de egentlig? Man hører aldrig noget om ridderarbejdet! Eller sjældent?

Disse, og andre besynderligheder, har deres udspring i manglende orientering, eller måske mangelfuld orientering?

Følgende bør enhver gildebror være vidende om:

Riddertrinnet er trivilligt.

Riddertrinnet står åbent for enhver gildebror med enten 5 års gildeancinitet eller efter minimum et års gildeledelsesarbejde.

En gildebror, der opfylder ovenstående, kan selv ytre ønske om en orientering om riddertrinnet, uden forpligtelse til optagelse efter denne orientering.

En gildebror kan også få en opfordring fra de nuværende riddere i gildet, det er nok det almindeligste.

Man optages i riddernes kreds i en Ridderhal. En ridderhal er en gildehal, hvor de vordende ridders indlæg er et væsentligt indslag i gildehal-

len. Der afholdes som regel en ridderhal hver sæson.

Der aflægges et ridderløfte, der i sin ordlyd er mere forpligtende for gildebroderen, end svende- og væbnerløftet.

Prøv at se på vor formålsparagrafs tre dele. Gildebevægelsens arbejdsform er i nogen grad opbygget efter det princip, at 1.del svarer til svendetrinnet, 2.del til væbnertrinnet og 3.del til riddertrinnet.

3.del taler om at udbrede spejderidealene og virke for deres praktiske anvendelse i samfundet.

Her finder du en hel del af ridderarbejdet, altså udenfor gildet, i samfundets tjeneste.

Og hvad betyder så det? Ja, det kan f.eks. være at engagere sig i samfundets arbejde - i det nære samfund, eller på landsplan, og der er intet til hinder for, at det også kan være på internationalt plan.

En ridder opfordres ved sin optagelse til, at påtage sig en sådan opgave; men skal selv finde den! Dette skal forstås sådan, at den enkelte søger en opgave i overensstemmelse med vedkommendes evner, uddannelse, interesseområde o.s.v.

En ridder kan naturligvis på den måde ofte komme i en tvangssituation. Hans gilde kalder på ham; men han har på samme tid påtaget sig en opgave udenfor gildet.

En sådan situation kan bl.a. være årsag til, at den gildebror, du ved er ridder, tilsyneladende afstår fra en opgave, som man normalt ville forvente, vedkommende ville påtage sig. Han er jo ridder, han kan ikke sige NEJ! Jo, det kan han altså godt.

Hvad er det så, en gildebror, der er ridder, kan påtage sig udenfor gildet? Det kan være en skolenævnspost, en politisk opgave, det kan være i en lokalkomite i området m.m.

Det kan også være en opgave at sidde i bestyrelsen for en børnegård, i et sogneråd eller en kommunalbestyrelse. Der er flere, end de fleste er klar over, der sidder på høje politiske og/eller erhvervsposter.

Internationalt har vi mange gildebrødre på store poster. Opgaver, der gør det umuligt eller vanskeligt, at passe et almindeligt gildearbejde.

Ovennævnte er kun eksempler, men det er naturligvis ikke at forstå på den måde, at man som ridder skal påtage sig specielt sådanne opgaver, det er kun eksempler. Med lidt fantasi kan du selv finde andre, og sikkert også en opgave, du kunne påtage dig.

Mange riddere har aldrig fundet en sådan opgave, og mange riddere har slet ingen ambition om noget sådant, men de får så i stedet - måske - i ridderhallen ladet op til fornyet indsats i eget gilde.

At en gildebror ønsker optagelse i riddernes kreds, kan også skyldes ønsket om et gildearbejde - et gildeliv - på et højere etisk plan. Vi modnes og udvikles jo konstant her i livet. For mange opstår der et behov/ønske om også i gildemæssig sammenhæng, at nå et højere etisk stade. Dette kan også findes i riddernes kreds.

Du fornemmer nok, at når vi nærmer os det følelsesbetonede, kan det knibe lidt med udtryksformen. Vi har det alle i os; men vi har ikke alle lige let ved at udtrykke det.

Eksempler, der er nævnt i det foregående, er ikke kun forbedt de gildebrødre, der er riddere. Det kan man praktisere på alle niveauer, både i og udenfor gildebevægelsen, men for os i gilderne, kan bl.a. kammeratskabet og samværet være en hjælp for den enkelte til at arbejde lidt mere med sig selv end ellers. Vi er i gilderne sammensat af mennesker med forskellig baggrund, men vi vil alle finde en eller flere, med hvem vi i særlig grad er på bølgelængde, og herigennem er det lidt lettere for den enkelte at finde støtte i sin personlige udvikling.

Lad mig slutte dette indlæg med håbet om, at lidt af foranstående vil sætte gang i dine tanker omkring gildearbejdet på ridderniveau.

Lejlf L. i
Budstikken, Bagsværd

bliver vi ældre?

Andetsteds i dette nummer af IMPULS fremsætter provincialmester Jørgen Pedersen nogle synspunkter omkring junior/spejder-gilder. I Jørgens artikel rejses spørgsmålet, om ikke gildebrødrenes gennemsnitsalder giver hindringer for en tilgang af unge.

Jeg har set på bagsiden af et tilfældigt eksemplar af Sct.Georg, og på grundlag af de nyoptagnes aldersmæssige fordeling kan følgende betragtninger måske have interesse:

Der er optaget 23 nye gildebrødre med en gennemsnitsalder på 47 år og med 30 og 61 år som yderpunkterne.

Lad os antage at disse 23 gildebrødre ikke fordeles i et antal Gilder, men danner deres eget Gilde. Deres samlede alder er 1077 år, hvilket divideret med antallet på 23 giver den nævnte gennemsnitsalder.

Et år efter starten af dette tænkte nye Gilde er de alle blevet et år ældre, således at den samlede alder nu er 1100 år. Hvis dette Gilde har sat sig som et af sine mål at holde gennemsnitsalderen konstant, må der i den mellemliggende tid være sket nogle nyoptagelser, og når gildebrødrene tilsammen er blevet 23 år ældre, må dette tal modsvares af nyoptagne, der aldersmæssigt ligger det tilsvarende antal år under det ønskede gennemsnit.

Der kunne f.eks. være optaget en gildebror på 37 og en på 34 (10 og 13 år under de 47 år). Gildets samlede alder er derfor nu $1100 + 37 + 34 = 1171$, og dette antal år divideret med nu 25 gildebrødre giver den ønskede gennemsnitsalder på 47 år.

Her må vi lægge mærke til en meget vigtig ting: De to nye har en gennemsnitsalder på 35,5 år, altså væsentligt under det "sædvanlige" gennemsnit for nyoptagne, som vi så det i Sct.Georg!

Eksemplet viser, at jo større et Gilde bliver, desto sværere bliver det at holde gennemsnitsalderen nede. Er der 60 gildebrødre i gildet, skal vi "indhente" 60 år i løbet af et år ved f.eks. at optage 6 gildebrødre, der hver er 10 år yngre end det ønskede gennemsnit - eller 12, der hver er 5 år yngre! Og så er Gildet jo

samtidig kommet op på 66 eller 72 medlemmer, så næste år er det 66 eller 72 år, vi skal indhente.

Selvfølgelig mangler jeg i disse eksempler at tage hensyn til den naturlige afgang, der finder sted på grund af alder, men for mig er tendensen i hvert tilfælde klar:

Jo større et gilde er, desto sværere bliver det at holde gennemsnitsalderen nede. Og jo højere gennemsnitsalder der er i et Gilde, desto sværere vil det efter min overbevisning være at få de unge med, da "alderskløften" altid virker større set fra de unges side end set fra de gamles.

Kan problemet løses? Umiddelbart ser det ud som om, det er en naturlov, som får gennemsnittet til ganske langsomt at kravle i vejret - en naturlov som virker kraftigere, jo større Gildet er. Derfor er løsningen at dele Gildet i tide! En generel regel for et Gildes størrelse kan naturligvis ikke gives, men ovenstående regnestykke antyder, at så snart et gilde kan deles, dvs. at der er omkring 40 gildebrødre, så bør delingen finde sted.

Naturligvis er det ikke gjort med at dele Gilderne. Første skridt i retning af at få sænket gennemsnitsalderen er naturligvis at blive opmærksom på, at problemet eksisterer, samt at kende lidt til mekanismen i stigningen, således at man kan tage hensyn hertil, men det håber jeg at have bidraget til med dette indlæg.

Gunnar

spejderhøjskolen Rold Skov

Spejderhøjskolen ROLD SKOV er et projekt, som jeg varmt kan anbefale at støtte, blandt andet på grund af dets idegrundlag og anvendelsesmuligheder (se Sct.Georg nr 1/1984).

Man kan gå med i skolekredsen for Spejderhøjskolen og dermed være med til at sikre en højskole for alle med og uden tilknytning til Det Danske Spejderkorps samt være med til at bygge fortid og fremtid sammen under stadig respekt for naturen, samfundet og Det Danske Spejderkorps' idegrundlag.

Skolekredskontingent indtil 1. januar 1985 udgør kr 25,- og kan indbetales til Skolekredsen for SPEJDERHØJSKOLEN ROLD SKOV, Vestergade 8, 9510 Arden. Giro nr 5207487.

Mange gildebrødre har - ved jeg - allerede tegnet sig for et sådant personligt medlemskab af Skolekredsen, hvilket bestyrelsen for Spejderhøjskolen har været glad for.

Men her er et tilbud, som også vil glæde Spejderhøjskolen, og som giver jeres Gilde chancen for at være med til at støtte projektet økonomisk - og samtidig giver det en god PR for jeres Gilde. Jeres Gilde har måske nogle penge stående i en fond - de venter måske på et godt formål at blive anvendt til - så her er tilbuddet:

BLIV SPONSOR FOR ET VÆRELSE PÅ
SPEJDERHØJSKOLEN ROLD SKOV.
BETAL FOR MØBLERENGEN AT ET
ELEVVÆRELSE.
FÅ GILDETS NAVN PÅ VÆRELSETS
DØR.

Prisen er endnu ukendt (mit skøn vil være ca 20.000 kr).

Kunne jeres Gilde tænke sig at tage imod tilbuddet uden at have hele det nødvendige beløb, kan flere Gilder uden vanskeligheder gå sammen om at løse opgaven.

Til orientering: Virum Gildet har allerede "sat" sig på et værelse (se Sct.Georg nr 3/1984).

Hvis jeres Gilde synes om ideen, så kontakt Spejderhøjskolens bestyrelse for yderligere oplysninger.

Else Sudergaard
vicelandsgildekansler

att vara redo

Att vara redo

det är inte att vara förberedd på allt,
att ha förutsett allt.
Det är omöjligt,
ingen kan det.

Att vara redo

det är att taga emot livet,
hela livet
sådant som det kommer till
oss
med allt det vackra,
med allt det tunga.

Att vara redo

det är att vara färdig,
att göra det som stunden
kräver.
Det är inte dina ord som säger, att du är redo,
det är inte dina handlingar,
det är det ansikte du vänder
mot världen,
din blick.

bør gilderne oprette spejder/junior gilder?

I 1983 havde Sct.Georgs Gilderne i Danmark en tilgang på 558 gildebredre og en afgang på 458 gildebredre, dvs. at gilderne ikke blot har et afgangspøblem, men også et tilgangspøblem. Der er for lille tilgang til gilderne, når vi på et år har en gennemsnitlig tilgang på under 3 nye gildebredre pr. gilde, for det betyder, at mange gilder slet ingen tilgang har.

Hvorfor har vi så lille en tilgang? Hvis vi analyserer tilgangen, kan man nok se noget af forklaringen der. En analyse af aldersfordelingen for de 158 gildebredre, der blev optaget iflg. Sct.Georg nr 3/1984 viser følgende:

aldersgruppe	antal	%	akk.%
21 - 30 år	*) 9	5,7	5,7
31 - 40 år	52	32,9	38,6
41 - 50 år	53	33,5	72,1
51 - 60 år	33	20,9	93,0
61 - 70 år	11	7,0	100,0
Ialt		158=100,0%	

*) heraf 4 fra et enkelt gilde

Aldersfordeling ved optagelse i gilderne (Sct.Georg nr 3/1984).

Som det ses af oversigten er næsten 2/3 af tilgangen (61,4%) 41 år og opefter ved optagelsen. Nu er der nok en del, der vil sige, at det er udmærket, at vi først får tilgangen, når folk er kommet i den modne alder, og er blevet færdige med deres uddannelse, og børnene er blevet så store, at de bedre kan klare sig selv.

Problemet er bare, at en stor del af den tilgang, som vi ellers kunne få, får vi ikke på den måde, fordi potentielle gildebredre i mellemtiden er blevet medlemmer af andre foreninger og dermed har fået andre interesser. Vi konkurrerer jo særligt med Lions, Rotary, Odd Fellow og frimurerne, men det kan også være faglige foreninger, politiske foreninger og sportsklubber, der i stedet har fået "vore" medlemmer. Vi burde have alle mulige betingelser for at være de første, der fik fat i de "gamle spejdere", men vi får altså ikke tilstrækkeligt mange af dem i øjeblikket, og vi bør derfor søge svaret på to spørgsmål: Hvad gør vi for at få unge ind i gildebevægelsen? Hvad kan vi tilbyde unge?

Det første spørgsmål vil jeg ikke forsøge at svare på, men efter min overbevisning gør vi åbenbart generelt for lidt. Men jeg synes, at det ville være rart at vide, hvad man gør i de gilder, hvor man har en god tilgang af gildebredre.

Det andet spørgsmål er det desværre let nok at svare på, for jeg tror, at vi har for lidt at tilbyde de unge mennesker.

Sct.Georgs Gilderne er en god bevægelse, og vi er mange, der er glade for at være gildebredre, men gildebevægelsen er nok mest tiltrækkende for folk over 40 år, og det må være derfor, at vi har fået den høje gennemsnitsalder indenfor gilderne, som vi har nu. Vi bliver derfor nødt til at se på, hvad vi kan gøre for at tiltrække flere unge til gildebevægelsen, og det må primært ske, ved at vi laver noget gildearbejde, som er anderledes end det nuværende.

En spejder eller spejderleder, som forlader spejderarbejdet, fordi hun/han er blevet træt af det, ikke har tilstrækkelig tid til det mere, eller flytter fra byen og ikke kommer med i spejderarbejdet det nye sted, vil ofte savne spejderarbejdet og specielt kammeratskabet, men føler sig ikke ret tit tiltrukket af gilderne - hvorfor ikke? Er det fordi vi ikke er aktive nok? Fordi vi er for gamle? (i gennemsnit 30 år ældre). Eller fordi vort arbejde ikke er attraktivt nok?

Jeg tror, at tiden er inde til at vi prøver at tænke lidt utraditionelt og eventuelt forsøger at danne junior/spejder-gilder med et specielt program for unge mennesker. Der skal nok sættes en aldersgrænse opad f.eks. 35 eller 40 år, så medlemmerne efter den tid skal overføres til et egentligt gilde.

Problemer er, at jeg ikke ved, hvilken form for program eller arbejdsmetode man skal bruge i sådanne gilder. Jeg kunne forestille mig, at man f.eks. i et junior/spejder-gilde skulle have en månedlig sangaften, hvor gildebrødre naturligvis ville være velkomne. Jeg kunne også tænke mig, at gildet blev opdelt i patruljer/grupper/laug efter interesser, men således at man, i modsætning til gildernes gruppearbejde, kunne deltage i flere forskellige aktiviteter.

Der kunne f.eks. oprettes følgende laug:

Spejderlaug, good-turn laug, miljølaug, friluftslaug etc. Spejderlauget skulle f.eks. forpligte sig til at have regelmæssig kontakt til korpserne i området og eventuelt have en repræsentant i gruppestyrelser, forældre kredse o.l. Spejderlauget kunne f.eks. også hjælpe med at arrangere løb,

være dommere, instruktører o.l.

Good-turn lauget kunne hjælpe gilderne med deres hjælpeaktiviteter, f.eks. i forbindelse med loppetorv, indsamlinger, marcher etc., men kunne naturligvis også afholde deres egne arrangementer.

Friluftslauget kunne f.eks. arrangere månedlige traveture på 10 - 15 eller 30 km, eller deltage i orienteringsløb som specielle spejdergrupper etc.

Jeg tror, at der er muligheder nok for at skabe et attraktivt program, men det vil nok være en god ide, hvis landsgildeledelsen nedsatte et udvalg, der specielt kunne tage sig af problemer omkring programlægning, styreform, optagelsesbetingelser og vedtægtsforslag.

Før man går så vidt, vil det imidlertid være en god ide, om tilhængere og modstandere af en sådan arbejdsform skriver til IMPULS, så vi kan få en debat igang omkring vort tilgangspå problem.

Jørgen Pedersen
Provincialet for Midtjylland.

små sandheder

Høflighed er som en luftpude: Der er måske intet i den, men den tager storartet af for mange stød.

debatoplæg til et gruppemøde

Angst: Alle mennesker, børn og voksne, føler angst, og man kan ikke fjerne børns angst ved blot at lade fjernsynet forsvinde. Man har alle dage fortalt og læst uhyggelige historier; men de gør ikke noget, for så får barnet nemlig nogle symboler for sin angst, så har det noget at kalde angsten for, og barnet kan svare, hvis det bliver spurgt: Hvad er du bange for? Vi kan ikke tage angsten fra børn, men vi kan trøste dem, og barnet kan få tryghedsfølelse ved at blive trøstet af forældrene. Der er en meget afgørende forskel mellem tidligere tiders historiefortælling og nutidens fortællinger gennem TV, hvor barnet mange gange bliver overladt til sin egen angstfølelse, idet forældrene blot lukker op for TV og lader barnet sidde der og se og høre hvad som helst, når de (forældrene) ikke har tid til at være hos dem og fortælle og forklare og trøste, hvis der er behov for dette. Det er meget vigtigt, at forældre og børn oplever børnenes TV sammen, så de kan tale om hændelserne, såvel hyggelige som uhyggelige, og ved sidstnævnte trøste dem.

Vold: Gør vold i TV børn og unge mere voldelige? Det er et af de mest brændende spørgsmål for tiden i debatten om TV og video. Det er svært at påvise direkte afsmitning, fordi aggressiv adfærd skyldes så mange andre faktorer, især sociale; men de fleste medieforskere er enige om, at vold i TV har en afsmittende virkning. Især dette at man bliver mere accepterende over for vold som en rimelig konfliktløsning og dermed bliver mere tilbøjelig

til at bruge vold selv, hvad enten det er som mobning eller mere direkte at slå løs på sine medmennesker.

Fordømmelse: Fjernsynet passiverer. Rent konkret sidder børnene der og bliver sløve og slappe, trætte og tunge i hovederne, i stedet for at springe omkring, bruge sig selv, skabe noget. Men også holdningsmæssigt bliver børnene matte og passive, opgivende og ligeglade. Følgende statistiske undersøgelse virker meget forskrækkende:

Amerikanske børn i alderen 3-8 år ser gennemsnitlig TV 6-7 timer om dagen. Svenske børn 3-4 timer og danske børn 1-1,5 time. For Danmarks vedkommende kan det godt virke ret uskyldigt, men da Danmark jo næsten konstant følger Sveriges TV, kan det godt synes uansvarligt, hvis vi ikke forsøger at hindre en alt for ugunstig udvikling.

Hvilke følelsesmæssige skader kan børn i denne meget påvirkelige alder pådrage sig via fjernsynet? Hvad er det, der sker, når børn i mange timer sidder klistret foran TV-skærmen? Hvad er det for oplevelser, de får, når de sidder og ser voksen-TV, når de gennem TV-avisen får krig og vold ind i sindet? - En masse indtryk, som ikke kan bearbejdes og sorteres på forsvarlig måde i en barnesjæl. Det kan være svært nok for os voksne at få både den fjerne og den nære verdens problemer i store mundfulde hver eneste dag. Udvikler vi via TV følelsesafstumpede væsener, som en gang skal overtage vor problemfyldte verden?

Man kunne være fanatisk og undlade at anskaffe sig et TV, eller man kunne diktatorisk bestemme, når og hvad børnene måtte se. Ingen af disse

løsninger synes at være gode, børnene ville blot se TV hos kammeraterne.

Det bedste ville være, hvis fjernsynet kunne indgå som en naturlig forlængelse af den aktivitet, alle forældre burde have med deres børn. Andre børn, legetøj og fjernsyn burde supplere i stedet for at erstatte voksensamværet.

Inger Jespersen
Sct.Georgs Gildet i
Kongens Lyngby

en hunds bøn

Oh, alle skabningers Herre, giv at min herre, mennesket, må blive lige så trofast mod andre mennesker, som jeg er mod ham.

Gør ham lige så hengiven mod sin familie og sine venner, som jeg er mod ham.

Lad ham vogte de goder, som jeg vogter ham.

Herre, giv ham et naturligt og ukunstlet sind, som jeg logrer naturligt og ukunstlet for ham.

Gør ham lige så taknemmelig som jeg er, når jeg slikker hans hånd.

Skænk ham en tålmodighed som min; jeg som med tålmodighed venter på, at han kommer hjem.

Skænk ham et mod, en beredvilighed og et offersind som mit, der ser bort fra bekvemmelighed og er villig til at ofre livet selv.

Bevar ham en hjertets ungdom og en tankes lethed som min.

Oh, alle skabningers Herre, giv ham, at som jeg altid er en hund, at han altid må være et menneske.

Anne Grethe Leth Skov
GM i Grindsted

vismanden

Der er en fabel om en gammel vismand, som sad uden for byporten, da en fremmed kom vandrede. "Hvordan er folk her i byen?" spurgte den fremmede.

"Det skal jeg gerne svare på", sagde vismanden. "Men først må du fortælle mig, hvordan folk var i den by, du kommer fra".

"Det var dejlige mennesker. Jeg var meget glad for at være der. Alle var så venlige og gæstfri og altid villige til at give en hjælpende hånd".

"Jeg tror, du vil opleve, at sådan er folk også her i byen", svarede den gamle vismand.

Lidt efter kom en anden fremmed vandrede. "Hvordan er folk her i byen?" spurgte han vismanden.

"Det skal jeg gerne svare på, men først må du fortælle mig, hvordan de var i den by, du kommer fra".

"Det var nogle kedelige mennesker", svarede den fremmede. "De var sure og smålige og tænkte aldrig på at give nogen en håndsrekning".

"Jeg er bange for, du vil opleve, at sådan er de også her i byen", svarede den gamle vismand.

guild development - gildeudvikling

Dengang organisationer af gamle spejdere - som fransktalende siger, tidligere spejdere - som de engelsktalende siger, og gildebrødre som vi danskere kalder os, i 1953 sluttede sig sammen i AMITIE INTERNATIONALE DES SCOUTS ET GUIDES ADULTES (AIDSEGA) - INTERNATIONAL FELLOWSHIP OF FORMER SCOUTS AND GUIDES (IFOFSAG) - organisationen havde allerede fra starten et fransk og et engelsk navn - arbejdede de enkelte landes organisationer for tidligere spejdere på vidt forskellig måde i hvert af de 15 medlemslande.

Gennem årene har der været udfoldet bestræbelser på at eksportere den måde, vi driver gildearbejde på i Danmark - verdens ældste landsgilde - til de øvrige medlemslande uden noget særligt held. Det kræver takt og tid at få landsgildeledelser til at erkende, at der kan være bedre måder at drive gildearbejde på, end den måde som de for tiden forvalter.

Imidlertid er det en kendsgerning, at medlemstallet ikke voksede i samme takt som antallet af tidligere spejdere muligjorde.

IFOFSAG Council besluttede derfor, at der skulle udarbejdes en "håndbog", der kunne anvendes som inspiration for udvikling af gildearbejdet i IFOFSAG's medlemslande. Det blev pålagt mig i samarbejde med to andre medlemmer af IFOFSAG Council, Tore Høye fra Norge og Louissette Gottraux fra Schweiz at udarbejde manuskript til en sådan "håndbog".

Gennem et intenst arbejde i løbet af en uge i sommeren 1980 lykkedes det Louissette Gottraux, Tore Høye og mig at udarbejde et manuskript til Councils godkendelse. Det måtte på den ene side indeholde så megen struktur, at der virkelig kunne være noget at hente for de, der ønskede at anvende håndbogen som inspiration, og på den anden side være så afdæmpet, at det kunne accepteres af alle medlemmer af Council, uanset om de kom fra lande, hvor der er meget lidt struktur i gildebevægelsen.

Efter minutios gennemgang af manuskriptet blev det godkendt af Council, og ved godt medarbejderskab af en illustratør fra Bagsværd-gildet og en bogtrykker fra Odense lykkedes det at fremlægge en smuk lille publikation - håndbogen - for IFOFSAG's generalforsamling i Dijon i Frankrig i 1981.

For at sikre at håndbogen ikke blot blev et papir af den slags, som vi alle modtager så mange af, og som vi ikke får læst til bunds, besluttede Council at afholde et gildeudviklingsseminar i Christianslyst, sommeren 1982, hvor håndbogen blev anvendt som grundlag.

Dette gildeudviklingsseminar, der blev gennemført af 31 landsgildeledelsesrepræsentanter fra 12 lande, repræsenterende 48.000 medlemmer af IFOFSAG, fik et meget hensigtsmæssigt forløb. Deltagerne diskuterede væsentlige gildespørgsmål, og lod sig inspirere af hinanden med den følge, at nationale gildeudviklingsseminarer siden er blevet afholdt i den nordiske region, på Island, i England og i Belgien, medens de øvrige deltagere har været i stand til at påvirke landsgildele-

delserne i deres egne medlemslande med de tanker, der var et resultat af dette seminar.

Under IFOFSAG's generalforsamling i Dalfsen i 1983 fandt generalforsamlingen resultaterne af det første "Guild Development Seminar" så givende, at der var ønske om, dels at der skulle afholdes et nyt gildeudviklings-seminar (Norditalien, sommeren 1984) og dels at IFOFSAG skulle udvides med et medlem, med den specielle opgave at arbejde for udviklingen af IFOFSAG.

Da min 6-årige periode som medlem af Council udløb med generalforsamlingen i Dalfsen, og da jeg havde været centralt placeret i udarbejdelsen af "håndbogen" og været leder af seminaret på Christianslyst, opfordrede IFOFSAG mig til at påtage mig opgaven som "Guild Development Officer" i IFOFSAG Council.

Det er Guild Development Officers opgave at

- assistere IFOFSAG Council med at arrangere og lede gildeudviklings-seminarer efter IFOFSAG Councils bestemmelse,
- at assistere regional komiteer eller regioner med at arrangere og lede gildeudviklingsseminarer efter IFOFSAG Councils bestemmelse,
- at tilvejebringe nødvendige materialer for gildeudviklings-arbejde,
- at give information om gildeudvikling på internationale, regionale og nationale arrangementer efter godkendelse af IFOFSAG Council
- at rådgive IFOFSAG Council i ethvert spørgsmål vedrørende gildeudvikling.

Det er meget glædeligt, at generalforsamlingen i Dalfsen med akklamation besluttede, dels at der skulle arbejdes

med gildeudvikling, og dels at der skulle tilvejebringes penge hertil, og resultatet af det første gildeudviklings-seminar tyder på at vi har fundet en heldig måde at gøre det på. Men det bliver spændende at komme igang med gildeudviklings-seminaret i Villa Fonteviva i Luino i nærheden af Varese i Norditalien fra den 1.-7.juli i år. 29 deltagere fra Østrig, Belgien, Danmark, Frankrig, Storbritanien, Italien, Norge, Schweiz og Tunis er tilmeldt. Arbejdssprogene bliver også denne gang engelsk og fransk. Men kursusledelsen, John Erik Christensen fra Norge, Alan Beavis fra England og jeg selv vil sammen med tolkerne Suzanne Pritt og Louisette Gottraux gøre alt for, at deltagerne også denne gang rejser hjem med et stort udbytte og lyst til at arbejde for gildeudvikling i deres egne hjemlande.

Der er masser af opgaver forude. Gildebevægelsen har endnu ikke formået at tiltrække en særlig stor del af de tidligere drenge- og pigespejdere i medlemslandene. Intet andet medlemsland af IFOFSAG har så stor procentvis tilslutning, som vi har i Danmark, men selv her kunne vi jo også være mange flere. Hvis vi bliver dygtige nok, kan vi lave en voksen-udgave af spejderbevægelsen, der er i stand til at tiltrække en meget større del af de tidligere spejdere, der på denne måde kan fortsætte deres personlige udvikling til gavn for dem selv og deres lokale og nationale samfund og på internationalt niveau.

Hvis vi vil, kan vi være med til - med Baden-Powell's ord: At gøre verden lidt bedre end den var, da vi kom ind i den.

Per Mikkelsen
Guild Development Officer
IFOFSAG Council

umodne mennesker?

"Hvorfor frembringer spejderbevægelsen så mange umodne mennesker? Frembringer vi dem, eller tiltrækker vi dem? Er der i gildebevægelsen en stivhed og stejthed - en reaktionær konservatisme, som kan være en fare for bevægelsen?"

Ovennævnte spørgsmål, der er hentet fra Bente Børres referat fra Nordisk Gildeseminar (Sct. Georg nr 1/1984), var genstand for debat ved provincialrådsmødet den 7. april 1984 for Nordjyllands provincial.

Spørgsmålet/påstanden om, at spejderbevægelsen skulle frembringe umodne mennesker blev ivrigt debatteret. Man fandt ikke, at spejderbevægelsen hverken tiltrækker eller udanner umodne mennesker, men skulle det være tilfældet, er det spejderledernes skyld. Er det i så fald pædagogikken fra 60'erne, der gør sig gældende? Iøvrigt findes der vel umodne børn og unge i alle foreninger.

Debatten fortsatte ganske naturligt med forbindelsen fra spejder- til gildebevægelse, herunder Henning Mysagers bemærkning om, at gildebevægelsens image ikke er meget bevendt hverken i befolkningen eller blandt spejderne.

Der var enighed om, at der er stor forskel fra by til by, hvor god kontakt der er til gilde og spejdere imellem. Aalborggilderne har f.eks. et fint samarbejde, idet man her har en "spejdergruppe" med ca 40 gildebrødre, der styrer kontakten til spejdene. Kan varmt anbefales til andre gilder. Men andre steder er der ingen

eller meget dårlig kontakt. Her kan spejderne kun finde gildet, når der savnes penge eller ledere. Man mente i det væsentlige, at initiativet til kontakt med spejdene må komme

fra gilderne, der må udvise aktivitet, ikke være sig selv nok, hvilket desværre er tilfældet i nogle gilder. En enkelt fremførte, at spejderne jo også godt kunne udvise lidt initiativ for at få kendskab til gildebevægelsen.

Spørgsmålet om vort image udadtil gav anledning til en bemærkning om, at det ikke er værst, at vort image udadtil er dårligt, det er værre, at der er gilder, hvor man kun er interesseret i sig selv.

Man fandt dog, at vi burde være mere udadvendte, fortælle hvem vi er, hvad vi gør. Man kan sørge for, at pressen er med ved f.eks. overrækkelser, ved afvikling af spejderløb osv.

Man kan også vise sin holdning som gildebror udadtil - uden absolut at sige, at man er gildebror. Som enkeltperson kan man selvfølgelig ikke udtale sig på bevægelsens vegne.

Det blev også anført, at brug af gildenålen er udmærket PR.

Else Lørup
provincialkansler

lidt om Rodbjerggård

Rodbjerggård blev i 1975 overtaget af Sct. Georgs Gilderne i Danmark. Lejrcentret havde tidligere tilhørt det daværende Danske Pigespejderkorps. Siden overtagelsen er der foretaget adskillige ombygninger på centret, således at Rodbjerggård i dag fremtræder som et velfungerende lejrcenter.

Ved de forskellige ombygninger skulle der naturligvis tages hensyn til de eksisterende rammer, og jeg mener at kunne sige, at det er lykkedes fint.

Ved overtagelsen i 1975 var der overnatningsmulighed for 22 personer, men i dag kan der overnatte 40 personer på centret.

Til Rodbjerggård hører 13 td. land, og heraf ligger ca 4 tdr. i umiddelbar nærhed af bygningerne, således at Rodbjerggård er lige velegnet til lejrophold og som lejrskole, og at der kan ligge mange telte og campingvogne på området, har navnlig sidste internationale TRÆF bevist.

Rodbjerggård benyttes meget af spejdere og skoler, men også en hel del gilder har efterhånden optaget, at Rodbjerggård er et dejligt sted. Og hvert andet år (ulige årstal) afholdes det store internationale gilde-TRÆF i en uge på Rodbjerggårds jorder, og her kommer gildebrødre med familie fra mange lande, ja helt fra Australien har vi haft deltagere.

Der kan kun opfordres til, at endnu flere gilder benytter Rodbjerggård til en gildetur eller et andet gildearrangement, og det skal her bemær-

kes, at "stalden" udelukkende er forbeholdt gildearrangementer.

Mange gildebrødre har i tidens løb lagt adskillige arbejdstimer på Rodbjerggård, idet kun det mest nødvendige arbejde er blevet udført af professionelle håndværkere.

Fremover vil der også til vedligeholdelsesarbejder blive brug for gildebrødres arbejdsindsats, og nogle gilder har allerede meldt sig til et stykke arbejde. Men der er stadig brug for flere gilders indsats, så skulle nogle have lyst til en arbejds- og hyggeligeweekend så kontakt undertegnede eller landsgildekontoret.

Og hvad er så fremtidsønskerne for Rodbjerggård?

Ja det ville være, at endnu flere gildebrødre ville benytte dette dejlige sted. Og et lille personligt fremtidshåb er derfor, at der inden længe må blive økonomisk mulighed for at rejse en familiehytte på centret.

Denne skulle så stilles til rådighed for gildebrødre, og måske der på denne måde samtidig kunne blive bedre mulighed for, at gildefamilier kunne tilbringe nogle dage eller uger i eget telt eller campingvogn under ferieturen.

Kaj Thygesen

